

[Robert Pedersen.]

langt fra hinanden, oplever ting, der irriterer, der forskrækker, der får os til på en eller anden måde at fare i flint. Men jeg synes, man må stille sig selv det spørgsmål: er der over en længere periode en afbalance-ring, er der en hensyntagen til dem, der er glade for en gudstjeneste, til dem, der gerne vil se dronningen, til dem, der vil danse gammeldags, til dem, der vil høre oplæsning af dialekt, eller til de mennesker, som gerne vil leve i en, skal vi sige hyggeverden, som vi kender fra tidligere tid? Er der taget hensyn til dem? Og det synes jeg i høj grad der er. Det, som var mit hovedargument for at gøre noget ved det, var dette, at når jeg har beskæftiget mig med unge mennesker, hvor jeg i nogle tilfælde nok synes, at hele narkotikaproblemet blev behandlet en lille smule for rosenrødt, puttet ind i sukker, må jeg med det udgangspunkt i dag konstatere, at dialogen mellem generationerne er kommet i gang igen, at vi har fået en mere afslappet holdning, og at jeg tror, vi ville have været i en vanskeligere situation, hvis man kunne påstå, at man gennem disse medier havde forsøgt at hold ting nede — med den risiko, der ligger i det, at visse ting selvfølgelig får slagside. Og så vil jeg gerne sige, at dér har jeg lidt svært ved at se logikken, for jeg er politisk enig med hr. Erhard Jakobsen i, at rådet skal være kontrolmyndighed, men jeg må da forstå den aktive lytterkomité derhen, at det, man har været vældig utilfreds med, har været radiorådets virke. For dette at gå på eftersøgning hos den enkelte medarbejder kan jo have en vis virkning: at han muligvis bliver sagt op eller bliver sat til noget andet arbejde, men det falder da i sidste instans tilbage på dem, der har det egentlige ansvar. Og det, som blev ført frem her, gjorde mig ikke særlig ophidset, for det var jo nærmest en lytterkomité, der var en slags nyt husholdningsråd, der skulle sørge for, at kvaliteten var i orden. Men jeg mener da efter det, jeg har læst i aviserne og har fået bekræftet af kolleger, der også følger med, at man netop har hævdet, at der har været lærlingeudsendelser, hvor man har sunget Internationale, og man har læst op af Bert Brecht, og det mener jeg da er historisk stof, men som socialt set hører hjemme i den sammenhæng. Og ud fra dette ville jeg altså være forfærdelig bange, hvis den bølge

af irritation, der må skabes om disse massemedier, virkelig satte sig til en pression, der vanskeliggjorde arbejdet for de mennesker, der er i radioen. Det ville jeg være bange for, og som socialdemokrat ville jeg nødig påtage mig et medansvar derfor.

Formanden: Taletiden er i anden omgang 5 minutter.

Stæhr Johansen: Det, der har karakteriseret de taler, som vi har hørt fra socialdemokratisk side, og herunder må man også tage kulturministeren med, har jo været en uhyre selvtilfredshed med de danske programmer.

Jeg vil gerne sige, at jeg mener, der sendes meget godt ud i dansk radio og dansk fjernsyn, men jeg vil også gerne have lov til at sige, at man ikke af den grund kan forudsætte, at man i de andre lande, hvor man har en helt anden form, den, som jeg går ind for, sender dårligere programmer ud. Der er jo mange danske, der har lejlighed til at se flere programmer. I øjeblikket kan vi, der bor på Sjælland, få begge de svenske tv-programmer; de, der bor nede på Lolland-Falster, kan se nogle af de tyske programmer, og det samme kan man på Sydfyn og i Sønderjylland. Og mit indtryk er i hvert fald af samtaler med folk fra de forskellige egne, at man godt dér kan rose de andre programmer. Jeg kender endda mange, der siger, at f. eks. de tyske programmer er væsentligt bedre end nogen af de nordiske programmer, og det siges altså af nogle af dem, der har lejlighed til at følge disse programmer næsten hver dag.

Derfor synes jeg nok, den selvtilfredshed, som ikke mindst kulturministeren gav udtryk for, vistnok er en overvurdering af egne evner og egne muligheder, og jeg forstår slet ikke den fanatisme, man har over for at få en radio og et tv, som er i stand til gennem konkurrence at vise, om man kunne lave det bedre, om man også kunne lave det mere effektivt økonomisk i administrationen. Jeg forstår slet ikke denne angst for konkurrence, som er et kendetegn for hele den danske radio og det danske tv. Jeg har aldrig mødt en angst så udpræget som den, man har i den kreds for konkurrence på disse områder, og jeg synes, det særlig gælder kulturministeren, som ved enhver lejlig-